

Enderrock | Sergi Núñez | Actualitzat el 12/02/2024 a les 13:15

Pep Saula: «Qualsevol productor que digui 'jo cobro això i d'aquí no em moc' estarà mentint»

Conversem amb el guanyador del Premi Joan Trayter 2024 a la millor producció musical

Pep Saula | Juan Miguel Morales

El músic i productor de La Bordeta de Lleida Pep Saula és un dels joves talents amb més projecció en l'àmbit de la producció de música pop. Amb tan sols 21 anys, l'any passat va arribar a produir més d'una cinquantena de temes amb artistes tan diversos com el seu propi grup **Sexenni** o **Scorpio**, **Alvert**, **Buhos**, **Yung Rajola** o **Flashy Ice Cream**, entre altres. La qualitat i la quantitat de les seves produccions l'han portat a guanyar el Premi Joan Trayter 2024 a la millor producció. Parlem amb ell dels seus inicis com a músic i productor, però també de la seva admiració pels **Beatles** i per l'estat de la producció musical a Catalunya.

Quin va ser el teu primer contacte amb la música?

A través de la família, tot i que no vinc d'una família de músics: el meu pare és professor d'institut i la meua mare és funcionària, però els agrada molt la música. La meua àvia paterna tocava el piano i al meu pare li agrada molt la música i ens ho ha transmès molt als fills també. Per això, els meus pares van decidir apuntar-me a extraescolars de música.

Amb quin instrument vas començar quan eres petit?

Malgrat que a **Sexenni** toco el baix, vaig començar amb el piano; tot i que, en realitat, el primer

contacte va ser amb la guitarra. A primer de primària, l'AMPA del meu col·le organitzava unes extraescolars de música i guitarra, i jo m'hi vaig apuntar, però ho vaig acabar deixant perquè no tenia força als dits...

I quin és el teu primer contacte amb alguna cosa relacionada amb la producció musical?

Sempre he tingut molta curiositat pel tema informàtic i la tecnologia, i recordo que la meua primera interfície MIDI me la van portar els reis a segon de primària. De fet, aquesta interfície encara la tenim guardada en una de les caixes que portem en els directes de **Sexenni!**

Què vas començar fent amb aquella interfície MIDI?

Ho endollava a l'ordinador, obria el Garage Band i tocava i provava coses? No tenia ni idea de què feia, ni tampoc ho feia amb cap objectiu concret. Simplement, era toqueteig nu i cru: mirava com sonava una cosa i després hi afegia un compressor, apujava el volum?

Quina va ser la teva primera producció amb una mica de cara i ulls?

Va ser a finals de la primària. En aquell moment, vam muntar el primer grup música amb col·legues. Hi havia el Joel (l'actual *road* mànager de **Sexenni**), el Marc Monclús (guitarrista de **Sexenni**) i l'Albert Melcion (cantant i trompetista). Junts vam gravar una versió del "Som de l'oest" i aquesta va ser la primera cançó que vaig produir, tot i que vaig acabar perdent la sessió del Logic? És irònic perquè en la primera cançó de **Sexenni**, "Lleida Town", a l'inici del videoclip n'acabem *rajant* dient que "Estem fins als ous del ?Som de l'oest".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=jtXfgSi81Yw>

En l'àmbit de la producció has estat autodidacta o has tingut professors?

Jo he tingut molts mentors i aquesta és una de les meves grans sorts. És a dir, gent que, més enllà de l'apreci per la música, m'ha ensenyat a valorar i a tenir curiositat per la producció i la tecnologia musical. Des de l'escola de música on anava, l'Intèrpret de Lleida, fins al Víctor Ayuso (ex**Renaldo & Clara**), amb qui vaig començar fent classes i després em va acollir al seu estudi. Relacionar-me amb aquesta gent crec que m'ha fet interessar molt en aquest àmbit i voler treballar d'això.

Què escoltaves quan eres petit?

Anava molt per obsessions. La primera i la que més m'ha marcat, és **The Beatles**. El pare del baixista del grupet que teníem a primària era un obsès dels **Beatles** a un nivell astronòmic, i em va deixar una col·lecció de DVDs que es deia *The Beatles Anthology*. Eren 10 capítols d'una hora i mitja en què s'explica tota la història dels **Beatles**, des dels antecedents fins al seu llegat un cop dissolta la banda. A partir d'allò, vaig estar dos anys amb una obsessió malaltissa pels **Beatles**. Al Sant Jordi de l'any següent, els meus pares em van comprar un llibre amb les 211 cançons del grup explicades. Eren unes 800 o 600 pàgines que podria recitar de memòria, perquè me l'he llegit uns deu cops.

Què explica el llibre exactament de cada cançó?

El llibre explica el procés de composició i de producció de cada cançó: com van aconseguir aquell so, qui toca què, qui va escriure cada part, el rol del productor George Martin en cada enregistrament? Crec que d'aquí em ve com la meua dèria per la música pop, i que s'hagi convertit en la música que més m'agrada i més m'omple. Els **Beatles** són qui van inventar el concepte de música pop. Són una referència directa per a mi a l'hora de produir. Evidentment, estan antiquats, però les melodies i les idees que hi ha darrere seu són completament atemporals. O sigui, els **Beatles** s'han d'apreciar en el context de l'època i des d'aquesta òptica, van ser uns autèntics innovadors. Ells van ser els primers a provar de posar els micròfons a prop de la bateria, per exemple. Fins aleshores, ningú no s'atrevia a posar-los a menys d'un metre per si es trencaven, i ara això ho fa absolutament tothom!

De fet, els Beatles van arribar a cancel·lar concerts perquè hi anava tanta gent que els equips de so no tenien la capacitat de sonar més fort que els crits del públic.

L'últim concert dels **Beatles** va ser a l'estadi Candlestick Park (San Francisco) el 29 d'agost del 66. Recordo que en un documental explicaven que la indústria musical del directe es va inventar l'endemà d'aquest concert. Fins llavors, mai s'havia generat un fenomen de masses d'aquesta magnitud i la tècnica no estava a l'altura del que es necessitava en aquell moment... I en els enregistraments d'estudi encara és més interessant tot el que va passar. Discos com el *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* (Parlophone, 1967) el van gravar amb tan sols quatre pistes! Després, el final del *White Album* [publicat originalment com *The Beatles*] (Apple, 1968) i *Abbey Road* (Apple, 1969) ja el van gravar amb vuit. Però, tot i això, tampoc és que facis meravelles amb vuit pistes ara mateix... Dels **Beatles** m'impresiona molt la seva capacitat i la visió, i sobretot, la voluntat d'innovació tècnica i de curiositat que tenien.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=pdnVPY71gpl>

Sempre has tingut clar que preferiries ser una ànima a l'ombra que ser el 'frontman' d'un projecte?

Per ser un *frontman* has de tenir un punt d'ego i creure que la teva vida és interessant per a la resta de la gent. Jo tinc altres punts d'ego, però no aquest i, per tant, no és una cosa amb què senti la necessitat o em cregui prou important per a fer-ho. Quan escric o coescric cançons, no soc mai el que treu una lletra concreta sobre la qual enfocar la cançó. Més aviat, soc el que proposa temàtiques, intenta orientar, i si ens posem més tècnics, intento buscar ritmes o estils. A mi m'agrada entendre el productor com una ànima a l'ombra, i agraeixo que existeixi un reconeixement cap a la figura del productor, encara que sé que aquest reconeixement no és del públic general, sinó del sector o dels músics.

Llavors, se't fa estrany rebre un premi com el Premi Joan Trayter dins del marc dels Premis Enderrock?

Una mica, però alhora em fa moltíssima il·lusió ja que tot i que és un premi públic, també està fortament lligat al sector i la indústria musical, que són els reconeixements amb què em sento més pròxim i relacionat.

Abans, també deies que per encapçalat el teu projecte has creure que la teva vida és interessant. Diria que aquesta idea està molt més arrelada a l'escena catalana que a nivell internacional. Hi estàs d'acord?

En certa manera sí, però també hi ha gent com **Guillem Gisbert** que fa temes amb un punt de surrealisme molt guapo: a "Les dues torres" s'imagina la Torre Mapfre dialogant amb l'Hotel Arts. I ell és un referent important dins de l'escena musical catalana. Crec que el problema aquí és que anem molt a la nostra bola i volem fer allò d'?'he vingut a parlar del meu llibre'. És molt difícil trobar algú que canti en català a qui li escriguin les cançons. Per una banda, està molt bé que els artistes componguin els seus temes, però alhora, tenir un productor que t'ajudi a coescriure cançons també és un mètode molt interessant que aquí no es duu a terme. Sigui per infraestructura, pressupost o per com concebem la indústria, aquí no es creen aquestes sinergies de forma natural.

Pep Saula Foto: Juan Miguel Morales

Com veus el món de la producció a Catalunya en termes de qualitat?

Crec que ara mateix a Catalunya hi ha penya molt guai i hi ha un nivell molt bo. Per exemple, l'altre dia vaig estar amb el **Xicu** i el Genis Trani que estaven treballant amb **Flashy Ice Cream**. Tots dos són uns cracs a la seva manera, malgrat que produeixen molt diferent i també són de generacions diferents. Et podria dir altres noms com el Jan Aygua, el Roger Bosch o Grauw, un noi que va acabar el batxillerat l'any passat i ja ha produït "Lokura" de **Julieta**, el tema que va gravar per a la *Gallery Session*. O a nivell més urbà, puc destacar Kashlo, que està produint tot el que fan **Dani6ix** i **lzzkid**, que són una nova promesa al puntet de caramel. Per això, tinc un puntet de síndrome de l'impostor amb aquest Premi Joan Trayter, perquè tot i que sé que he treballat molt aquest últim any i estic molt orgullósíssim de la feina, també veig molta penya fent coses molt guapes.

En quin punt et trobes econòmicament amb la teva feina de productor?

Estic en un punt ara mateix on puc viure de la música, però sense excessos. També tinc la immensa sort que paral·lelament estudio la carrera de Producció i Gestió al Taller de Músics i tinc un tracte amb els meus pares que mentre estudiï la carrera tindrè un sostre. Tenir pagada una habitació a Barcelona ja em soluciona mitja vida. Ara mateix, em podria independitzar completament dels meus pares si acceptés totes les feines que em proposen. Estic en un moment en què potser no faig els màxims diners possibles, però m'ho puc permetre i ahora plantejo les projectes en què m'involucro com una inversió de futur.

Com va el tema dels catxets dels productors? Sovint heu de negociar?

Ara m'has fet pensar que potser ara amb el premi hauria de pujar 100? el catxet! [RIU] I sí, hem de negociar. Qualsevol productor que digui "jo cobro això i d'aquí no em moc" estarà mentint. Hi ha productors que demanen 800 o 1.000? i que després, depenent de la proposta, accepten un 3% dels drets d'autor i fan el tema gratis. I això em sembla lògic perquè en els fons també en treu benefici?

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0pFhvUe5Le8>

En treus benefici segons com de reconegut és l'artista?

Sí, però a vegades el funcionament és completament a la inversa. En el cas d'un artista relativament petit, però que em mola molt el seu projecte, he arribat a abaixar el preu o a regalar algun tema quan he gravat tot el disc. I, en canvi, el tema que he produït que més ha sonat l'any passat, "El món de veritat" de **Buhos i Juan Magán**, el Guillem Solé (cantant de **Buhos**) em va pagar íntegrament el que demanava en aquell moment. I a més, avui en dia, segueixo cobrant una quantitat prou sucosa de drets d'autor que no és ni més ni menys que la que em tocava. De fet, no cobro la quantitat sencera perquè li vaig cedir una part dels drets al Marc Monclús (guitarrista de **Sexenni**). per copiar-li una melodia que va fer amb el grup que teníem amb 12 anys!

Quin és el percentatge de produccions de l'any passat que vas acceptar per un tema exclusivament econòmic?

Crec que la feina de productor i del músic té en general tres pilars: el pilar econòmic, perquè d'alguna cosa s'ha de menjar i d'exposició no és; el pilar social, perquè fer música és una cosa que sempre fas en un context amb gent, i l'artístic, sobre si t'agrada més o menys la música. Jo diria que excepte en un parell de temes, en totes les produccions que vaig fer l'any passat hi havia almenys dos d'aquests tres pilars. I en un nombre important, hi havia tots tres.

Pep Saula Foto: Juan Miguel Morales

Abans has comentat que estudies al Taller de Músics. Quina és la teva experiència amb els estudis superiors de música?

Els estudis musicals superiors els veig simplement com un títol que cal tenir. En la meua experiència personal, crec que el Taller de Músics és una escola poc flexible, ja que només et deixa faltar tres classes al semestre i hi ha alumnes, com jo, que ja estem fent concerts i produccions, i molts cops hem de faltar per compromisos professionals. Quan tens un alumne

que ja està començant la seva carrera, que s'està buscant la vida i li està anant bé, crec cal donar-li facilitats, i no dir-li que no saps si es podrà avaluar d'una assignatura perquè ha faltat molt a classe...

Parlem del futur. Què tens entre mans pròximament?

Com dic que m'agradaria treballar a Madrid, en una entrevista a Enderrock, sense quedar com un botifler? [RIU] Aquesta setmana passada vaig estar treballant a Madrid, i veig que allà tot va d'una manera molt diferent. Crec que l'escena catalana ara mateix està en un moment superric i fantàstic, d'una qualitat i d'una bona producció màxima, però alhora crec que és una escena que també té un punt d'hermètic i de bombolla. Tot i que em sento molt còmode dins d'aquesta bombolla i amb la gent que hi ha aquí, també tinc ganes de sortir de la zona de confort i treballar amb gent nova. No sé encara si les dinàmiques d'indústria de Madrid m'agraden més o menys que les d'aquí, però tinc ganes de provar coses diferents.

Per acabar, què has escoltat molt últimament més enllà de les teves produccions?

No escolto molta música a l' Spotify. L'any passat només tenia acumulats 6.000 minuts? En els últims mesos, et diria que he escoltat molt el disc *Supernova* de **Ralphie Choo**. El vaig descobrir perquè es diu igual que el disc de **Sexenni** i irònicament va sortir tan sols una setmana després que el nostre. Bàsicament, agafa la música urbana i li dona la volta però des d'un punt força *underground*. Sobretot em quedo amb tres temes que, a més, van seguits en el disc: "Gata", "Máquina culona" i "Voycontodo". Per altra banda, també he escoltat moltíssim l'últim disc del sudafricà **Troye Sivan**, *Something to Give Each Other* (Universal, 2023), i tinc moltes ganes de sentir el nou disc de la **Dua Lipa**, que tindrà una *line-up* potentíssim de productors com Kevin Parker (**Tame Impala**)! I per acabar l'entrevista, diré que el tema que més he escoltat l'últim any és "El mambo" de **Kiko Rivera**.